

Gent corrent

Teresa Estapé

Escultora. Gràcies al micromecenatge, està a punt d'exposar al Centre d'Art Santa Mònica.

«Alguna cosa no rutlla quan crear vol dir treballar gratis»



MIQUEL MONFORT

Catalina
Gayà



—¿M'explica la seva feina?

—Primer li aclareixo una cosa: no m'he posat en contacte amb vos-
tè per recaptar diners. Em falta po-
quíssim per aconseguir tot el finan-
çament. ¡Tinc el 80% recaptat! Li he
trucat perquè en això de buscar me-
cenes, caure i reinventar-se he reflexi-
onat molt sobre la figura del crea-
dor avui dia.

—Esperi, esperi... ¿Què fa?

—Fa vuit mesos vaig decidir posar en
marxa *De Construir*, una instal·lació
artística que comença a l'aparador
de Vinçon i acaba al Centre d'Art
Santa Mònica durant el pròxim mes
de març.

—Fins ara tot pinta molt bé.

—I la instal·lació és meravellosa: re-

flexiono sobre la transformació i el
canvi continu fins a la desaparició
de la matèria. El procés de creació
està obert al públic, que em pot veu-
re mentre treballa.

—Ho sento però fins aquí no veig...

—La història és que quan em van
aprovar el projecte em vaig posar
eufòrica. ¡Vaig buscar patrocinis du-
rant dos mesos! Anava molt confia-
da, però tothom em deia que era un
mal moment. Fa quatre anys hauria
trobat patrocinis, però ara...

—La crisi. ¿I què va fer?

—Seguir endavant. Vaig buscar pa-
trocinadors en espècie i, a més, vaig
obrir la via del micromecenatge.

—¿Micromecenatge?

—Finançament col·lectiu de projec-
tes. Ho havia llegit en un article,
però era el meu pla B perquè esta-
va convençuda que trobaria alguna
gran empresa patrocinadora.

«Hi ha 49 mecenes
que han apostat
per la meua obra.
Ja tinc el 80%
recaptat»

—¿I com funciona?

—En el meu cas, em vaig posar en
contacte amb Verkami, una plata-
forma web, perquè n'havia llegit al-
guna cosa. Són dos fills i un pare de
Mataró. Els vaig enviar el projecte,
el currículum i el pressupost que ne-
cessitava per portar-ho a terme.

—Canvia la lògica.

—iPrimer perquè ni els he vist! Si
t'aproven el projecte, te'l pengen a
la xarxa i, en el seu cas, tens 40 dies
per recaptar la suma necessària.

—¿40 dies?

—Sí. Si en aquests temps no aconse-
gueixes els diners, significa que el
projecte no és viable. Llavors, les
aportacions no es fan efectives per-
què s'entén que has demanat el mí-
nim per poder desenvolupar la teua
història. És a dir, els mecenes només
dipositen els diners quan és segur
que podràs fer el que dius.

—¿Qui fa les aportacions?

—Jo vaig enviar *mails* a la meua xarxa i
aquesta va amplificar el missatge. Ja
tinc 49 mecenes que han fet aporta-
cions de 20 a 600 euros. Als mecenes
que n'aporten 20, per exemple, els
recompenso posant-hi el seu nom i
els dono una còpia numerada d'un
DVD amb una videoinstal·lació que
es projectarà mentre treballa. Els
que hi aporten 600 euros obtenen la
mateixa instal·lació que faré a Vin-
çon, però a casa seva.

—I ara es deu a un mecenes col-
lectiu.

—En realitat, amb el micromecenatge
hi guanyem tots: jo acabo fent el
projecte i els mecenes guanyen per-
què anímicament se senten part
d'una cosa. A més a més, amb les
recompenses adquireixen part del
meu treball. ¿Sap el que significa
que mecenes anònims que no et co-
neixen et diguin: «M'agrada molt el
teu projecte i et dono diners»? És un
regal. Si hagués aconseguit el patro-
cini d'una gran empresa, m'hauria
anat millor econòmicament, però
aquesta experiència és molt bona i
diu molt del moment que estem vi-
vint.

—Entenc que tots els diners els des-
tina a la instal·lació. ¿Puc preguntar-
li com es guanya la vida?

—Fent escultura de petit format. Sen-
to que estem en un moment en què
les lògiques del sistema s'han per-
vertit: t'aproven projectes, però no
et donen diners per materialitzar-
los. Hi ha alguna cosa que grinyola,
que no funciona. Al final qui t'aca-
ba pagant la grua que necessites per
muntar és el teu amic o, amb sort, al-
gú anònim que creu en el que fas.

—El projecte ja reflexiona sobre els
canvis, sobre el que és efímer i les
dependències...

—Sí. Crec que el treball reflecteix l'es-
perit d'aquest temps. ¡Per a això hi
som els creadors! Però no té sentit
que hàgim de treballar en mil coses
per portar a terme els nostres pro-
jectes. En aquest sentit, crec que tots
hauríem de començar a reflexionar
i a buscar solucions.

—S'han acabat les subvencions.

—I jo sóc molt crítica amb les subven-
cions. No es tracta de viure'n, però si
crear significa treballar gratis, algu-
na cosa no rutlla. ≡

gentecorriente@elperiodico.com